

ДЖОДЖО МОЙС ОБУВКИ ОТ КРОКОДИЛСКА КОЖА

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2017

chitanka.info

Тъкмо си сваляше банския, когато се появиа Кукличките. Лъскави и слаби като клечки, те я заобиколиха, разговаряйки на висок глас, докато втриваха скъп лосион върху гладките си крака, без изобщо да я забележат.

Това бяха жени с дизайнерски спортни екипи, идеално поддържана коса и свободно време за кафе. Представяше си, че имат съпрузи на име Руп или Трие, които небрежно подхвърлят пликове с тлъсти бонуси на дизайнерската кухненска маса и сграбчват жените си в мечешка прегръдка, преди импулсивно да резервират маса за вечеря в ресторант. Тези жени нямаха съпрузи, които седят по пижама до обяд и добиват страдалчески вид, ако жените им подхвърлят нещо за кандидатстване за работа.

Членството в спортния клуб определено беше лукс, който не можеха да си позволят напоследък, но Саманта беше обвързана с плащането на таксата още четири месеца и Фил казваше, че е най-добре да се възползва от това. Отразявало ѝ се добре, казваше той. Имаше предвид, че и за двамата е най-добре тя да излиза от вкъщи и да е далеч от него.

„Ползваш или губиш, мамо“, казваше дъщеря ѝ, която гледаше все по-трудно различимата талия на Сам с почти нескрит ужас. Сам не можеше да сподели с никого от двамата колко мразеше спортния клуб: с ужасяващата диктатура на стегнатите тела, старателно прикритото неодобрение в погледите на двайсетинагодишните лични тренъори и тъмните ъгли, в които тя и другите Отпуснати тела се опитваха да се скрият.

Тя бе на такава възраст, когато всичко, което не желаш, се задържа по теб — тлъстини, бръчки по челото, — докато всичко останало — сигурност в работата, семейно щастие, мечти — сякаш се изплъзва между пръстите ти.

— Нямах представа колко са вдигнали цените в клуб *Мед* тази година — казваше една от жените.

Беше се навела и подсушаваше с кърпа боядисаната си в скъп салон коса. Идеално оформеното ѝ, загоряло дупе бе едва прикрито от скъпи дантелени боксерки. На Сам ѝ се наложи да се промъкне странешком, за да не я докосне.

— Вярно е! Опитах се да запазя почивка на Мавриций за Коледа — вилата, където отсядаме обичайно, е поскъпнала с четирийсет

процента.

— Пълен абсурд.

„Да, абсурдно е — мислеше си Сам. — Колко ужасно за вас.“ Сети се за караваната, която Фил бе купил миналата година с идеята да я ремонтира. „Можем да прекарваме уикендите край брега“, бе казал той възбудено. Така и не бе поправил друго, освен задната броня. Откакто бе загубил работата си, караваната просто си седеше пред входа като досадно напомняне какво още бяха загубили.

Сам obu бикините си, като се мъчеше да прикрие бледата си и отпусната плът под хавлията. Днес имаше четири срещи с потенциални клиенти. След половин час щеше да се срещне с Тед и Джоуъл от „Принт“ и заедно щяха да се опитат да спечелят за компанията си сделките, по които бяха работили.

„Нуждаем се от тях — бе казал Тед. — Ако не ги спечелим...“ Той се бе намръщил. Е, без голямо напрежение, значи.

— Помните ли онова ужасно място в Кан, което Сузана беше резервирала? Където половината плувни басейни не работеха?

Трите направо се заляха от смях. Сам пристегна хавлията по-здраво около себе си и отиде зад ъгъла да си суши косата.

Когато се върна, Кукличките си бяха тръгнали и само скъпият им парфюм още се носеше във въздуха. Тя въздъхна облекчено и се отпусна тежко на влажната дървена скамейка.

Чак след като се облече, протегна ръка под пейката и осъзна, че макар чантата там да изглеждаше съвсем като нейната, всъщност не беше тя. В тази ги нямаше нейните удобни черни обувки с нисък ток, подходящи за трамбоване по улиците и водене на тежки преговори. Вътре имаше чифт умопомрачителни червени обувки от крокодилска кожа на Кристиан Лубутен.

Момичето на рецепцията даже не трепна.

— Онази жена от съблекалнята. Взела е чантата ми.

— Как се казва?

— Не знам. Бяха три. Едната е взела чантата ми.

— Съжалявам, но обикновено работя в клуба на „Хилс роуд“. Най-добре е да говорите с някой, който постоянно работи тук.

— Но аз имам делови срещи след малко. Не мога да ида по маратонки.

Момичето я изгледа бавно от глава до пети и по изражението ѝ личеше, че смята носенето на маратонки за най-малкия проблем в облеклото ѝ. Сам погледна към телефона си. Първата ѝ среща беше след трийсет минути. Въздъхна, грабна спортния сак и хукна към метрото.

Не можеше да се появи на срещата с маратонки. Това стана пределно ясно веднага щом стигна до издателската къща, чието мраморно фоайе с позлата можеше да накара *Кулата Тръмп* да изглежда като скромно местенце. Личеше си и по ироничните погледи, които Тед и Джоуъл хвърлиха към краката ѝ.

— Да не си се преселила в гетото? — попита Джоуъл.

— И трикото ли си носиш? — не остана по-назад Тед. — Може би е решила да води преговорите под формата на танци в свободен стил. — Той размаха ръце встрани.

— Много смешно.

Тя се поколеба, после изруга, порови в сака и измъкна оттам обувките. Бяха само с половин номер по-големи. Без да каже и дума, тя свали маратонките си напред фоайето и вместо тях обу токчетата на Лубутен. Когато се изправи, се наложи да хване Джоуъл за ръката, за да не залитне.

— Уха. Тези са... хм... не са в твой стил.

Тя запази равновесие и изпъна рамене, след което изгледа ядосано Джоуъл.

— Защо? Какъв е моят стил?

— Обикновен. Ти обичаш обикновени неща. Разумни на вид.

Тед се ухили.

— Нали знаеш какво казват за такива обувки, Сам?

— Какво?

— Ами че не са направени да се стои с тях.

Двамата се сбутаха с лакти и се захлиха. Страхотно, каза си тя мислено. Сега явно щеше да се яви на среща с вид на момиче на повикване.

Когато излезе от асансьора, трябваше да се съсредоточи максимално, за да прекоси залата. Чувстваше се глупаво, сякаш всички я гледаха и им беше ясно, че е жена на средна възраст, обула чужди обувки. Едва успя да направи презентацията си със запъване и си излезе със залитане. Двамата мъже не казаха нищо, но на всички им

беше ясно, че няма да получат работата. Въпреки това тя нямаше избор. Налагаше се да носи абсурдните обувки цял ден.

— Няма нищо. Остават ни още три — успокоително каза Тед.

Тя описваше в детайли стратегията им за печат по време на втората среща, когато забеляза, че изпълнителният директор не я слуша. Зяпаше краката ѝ. Смути се и за малко да изгуби нишката на мисълта си. Но после, когато продължи изложението си, тя осъзна, че мъжът е разсеян.

— Е, как ви звучат тези цифри? — попита тя.

— Добре! — възкликна той, сякаш току-що събудил се. — Да. Добре.

Тя усети благоприятна възможност и измъкна договор от куфарчето си.

— Значи, сте съгласни с условията?

— Разбира се — каза той. Взе писалката, без да го погледне.

— Не казвай нищо — предупреди тя Тед, докато си тръгваха, тържествуващи.

— Нищо няма да кажа. Спечели ни още една подобна сделка и ако искаш, можеш да си ходиш навсякъде по пантофи.

При следващата среща тя се постара краката ѝ да са на показ през цялото време. Макар Джон Еджмънт да не ги зяпаше втренчено, тя забеляза, че самият факт, че носи такива обувки, го караше да преосмисли представата си за нея. Странно, но те караха и нея самата да преосмисли коя е. Държеше се очарователно. Устояваше твърдо условията си. И спечели нов договор.

Взеха такси до мястото на четвъртата им среща.

— Не ме интересува — заяви тя. — Не мога да ходя в тези обувки, а и си го заслужих.

В резултат, вместо да пристигнат забързани и изпотени, както обичайно за среща, тя слезе от таксито пред вратата на сградата спокойна и в перфектен вид. Изправи се и осъзна, че е вдигнала високо глава.

Леко се разочарова, когато разбра, че М. Прайс е жена. И не ѝ трябваше много време, за да разбере, че Мириам Прайс е сериозен противник. Преговорите продължиха цял час. Ако постигнаха

споразумение, печалбата им щеше да бъде сведена до минимум. Беше отчайващо.

— Трябва да посетя тоалетната — извини се Сам. Веднъж озовала се там, тя се наведе над мивката и наплиска лицето си с вода. После провери в какво състояние е гримът ѝ и се загледа в отражението си в огледалото, питайки се какво ще прави по-нататък.

Вратата се отвори и зад нея застана Мириам Прайс. Кимнаха си учтиво, докато си миеха ръцете. А после Мириам Прайс погледна надолу.

— О, мили боже, страшно ми харесват обувките ти! — възкликна тя.

— Всъщност те са... — подхвана Сам. Но после се спря и се усмихна. — Страхотни са, нали?

Мириам ги посочи с пръст.

— Мога ли да ги видя?

Тя пое обувката, която Сам свали от крака си, и я огледа от всички страни.

— Лубутен ли са?

— Да.

— Веднъж се редих на опашка цели четири часа, за да си купя чифт от неговите обувки. Не е ли истинска лудост?

— О, никак даже — отвърна Сам.

Мириам Прайс ѝ върна обувката с доза неохота.

— Знаеш ли, винаги си личи хубавата обувка. Дъщеря ми не ми вярва, но човек може да прецени толкова много неща за някого само по това какви обувки носи.

— И аз казвам същото на дъщеря ми! — Думите бяха излезли от устата ѝ още преди да осъзнае какво казва.

— Имам предложение. Мразя подобни преговори. Имаш ли възможност да обядваме другата седмица? Да се съберем само двете и да измислим нещо. Сигурна съм, че ще стигнем до споразумение.

— Би било чудесно — отвърна Сам. Успя да излезе от дамската тоалетна, без изобщо да залитне на токчетата.

Пристигна вкъщи след седем. Отново бе обула маратонките си и дъщеря ѝ, която тъкмо излизаше, повдигна вежди, сякаш Сам беше

някоя бездомна клошарка.

— Това не ти е Ню Йорк, мамо. Изглеждаш странно, все едно си изгубила обувките си.

— Наистина си изгубих обувките. — Тя надникна във всекидневната. — Здравей.

— Здравсти!

Фил вдигна ръка. Беше точно там, където и очакваше да го види: на дивана.

— Направи ли... има ли нещо за вечеря?

— О. Не. Съжалявам.

Не беше проява на егоизъм от негова страна. Просто сякаш вече нямаше желание да направи каквото и да било, дори и да пригответи боб с препечени филийки. Усещането ѝ за успешен ден сякаш се изпари. Тя пригответи вечерята, мъчейки се да не се чувства потисната от всичко, а после импулсивно наля вино в две чаши.

— Няма да познаеш какво ми се случи днес — каза тя, докато му подаваше едната. И му разказа случката с разменените обувки.

— Покажи ми ги.

Тя излезе в коридора и ги обу. Изпъна рамене и когато влезе във всекидневната, в походката ѝ имаше леко полюшване.

— Уха. — Веждите му скочиха чак до върха на челото.

— Нали! Не бих си ги купила за нищо на света. Истински кошмар е да ходиш с тях. Но сключих три сделки днес, договори, които не очаквахме да спечелим. И мисля, че всичко се дължи на тези обувки.

— Не всичко, разбира се. Но краката ти изглеждат фантастично. — Той се надигна и седна по-изправен на дивана.

Тя се усмихна.

— Благодаря.

— Никога не носиш такива обувки.

— Вярно е. Но животът, който вода, съвсем не изисква Лубутен.

— А би трябвало. Изглеждаш... изглеждаш невероятно.

Беше толкова мил, толкова щастлив заради нея и същевременно толкова уязвим. Тя отиде до съпруга си, седна в скута му и сключи ръце зад врата му. Може би виното я бе замаяло. Не помнеше кога за последен път е правила така със съпруга си. Двамата се взираха един в друг.

— Нали знаеш какво казват за такива обувки? — прошепна тя.
Той примигна.
— Ами, не са направени да се стои с тях.

Отново беше в спортния клуб малко след девет в събота сутринта. Не беше дошла да прави дължини в басейна, нито да се изтезава с някоя от безжалостните машини във фитнеса. Изпитваше различна болка, такава, която я караше да се изчервява леко от спомена за преживяното удоволствие. Беше дошла да върне обувките.

Спря за миг пред стъклените врати, спомняйки си изражението на лицето на Фил, когато я бе събудил с чаша кафе.

— Реших да се заема с караваната днес — весело каза той. — Все трябва да съм полезен с нещо.

В този момент забеляза жената до рецепцията. Една от Кукличките, с коса, вързана на лъскава конска опашка, крещеше на служителката от клуба. На бюрото пред нея имаше познат сак. Сам се поколеба, усетила обичайното чувство за непълноценност.

Погледна чантата до краката си. Нямахше повече да стъпи в този клуб. Внезапно го бе осъзнала с кристална яснота. Нямахше повече да плува, нито да се поти или крие в тъмните ъгли. Пое си дълбоко въздух, влезе вътре и сложи сака пред жената.

— Знаете ли, редно е да проверявате дали сте взели правилния сак — каза тя, докато вземаше своя. — Нямате представа колко се промени денят ми заради това.

Сам се завъртя на пети, докато жената започна да се извинява притеснено. Още се смееше, когато стигна до спирката на метрото. В джоба си имаше бонус, който сякаш щеше да прогори дупка в плата. И отиваше да си купи чифт крайно неподходящи обувки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.